

میرحسین موسوی: ملت ما می خواهد معلمان کشور بابت درخواست حقوق خود کتک نخورند، کارگران بابت درخواست حق خود مورد تهاجم قرار نگیرند و زنان بابت درخواست رفع تبعیض مورد هجوم تهمت های گوناگون قرار نگیرند. ملت ما می خواهد حکومت اجازه بدهد که در رسانه ملی، صدای همه ملت شنیده شود و نه افراد خاصی که کاری جز بی انصافی و تهمت زنی ندارند.

کلمه
WWW.KALEME.COM
شماره ویژه روز جهانی کارگر - ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۳

فرا رسیدن روز اول ماه مه، روز جهانی کارگر، را به همه کارگران و مردم زحمتکش ایران تهنیت می گوئیم

تاریخچه روز جهانی کارگر

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت)، روز جهانی کارگر، برای همه کارگران از اهمیت ویژه ای برخوردار است. این، روز همبستگی جهانی کارگران است؛ روز یادآوری مبارزات گذشته و تجدید عهد برای ادامه مبارزه در دفاع از حقوق خود در آینده. این روز هر سال در همه کشورهای جهان جشن گرفته می شود. در بیش از ۸۰ کشور جهان روز اول ماه مه یک تعطیل رسمی است.

روز اول ماه مه برای اولین بار به منظور یادآوری و بزرگداشت خاطره کارگران شهید در «کشتارهی مارکت» در شهر شیکاگو، که در سال ۱۸۸۶ به قوع پیوست، تعیین شد. در سال ۱۸۸۴، شهر شیکاگو قلب جنبش کارگری در آمریکا بود. در آن سال، «فدراسیون سندیکاهای سازمان یافته و اتحادیه های کارگری»، در عکس العمل به وضعیت کارگرانی که مجبور بودند بیش از دوازده ساعت در روز کار کنند، قطعنامه ای را به تصویب رساند که بر اساس آن، از روز اول ماه ۱۸۸۶، هشت ساعت کار روزانه به طور قانونی یک روز کار محسوب می شد. این قطعنامه همچنین شامل یک فراخوان به اعتصاب به منظور دستیابی به این هدف بود.

دولت وقت، که از رشد جنبش انقلابی کارگران به وحشت افتاده بود، از خود واکنش نشان داد. در روز سوم ماه مه ۱۸۸۶، پلیس به سوی کارگران اعتصابی در کارخانه «مک کورمیک ریپر» شلیک کرد، که به مرگ چهار کارگر و زخمی شدن بسیاری دیگر انجامید. اعتصاب کنندگان روز بعد را برای حرکت اعتراضی خود نسبت به خشونت پلیس، در محل «هی مارکت» تعیین کردند. در آن روز نیز پلیس به تظاهرکنندگان حمله کرد و دستور پراکنده شدن آنان را داد. در این میان ناگهان بمبی منفجر شد که یک نفر پلیس را به قتل رساند و ۷۰ نفر دیگر را زخمی کرد. پلیس به این بهانه به روی جمعیت آتش گشود. در درگیری که پس از آن ایجاد شد، ۷ پلیس و تعداد بی شماری از تظاهرکنندگان کشته شدند. به دنبال این درگیری ها، جو ترور بر شیکاگو حاکم شد. به دفا تر و مراکز اتحادیه های کارگری، چاپخانه ها و منازل شخصی فعالین کارگری یورش برده شد. شعار علنی «ج. گرینل»، وکیل دولت ایلینویز، چنین بود: «اول یورش ببرید و بعد به کتاب قانون نگاه کنید.»

هشت نفر از فعالین کارگری به اتهام قتل محاکمه شدند. هیچ مدرک حاکی از شرکت آنان در قتل از سوی دولت به دادگاه ارائه نشد. سه نفر از آنان حتی در تظاهرات حضور نداشتند و یکی از آنها با همسر و فرزند خود در تظاهرات شرکت کرده بود. در این محاکمه ساختگی، همه آنان مجرم شناخته شدند و علی رغم اعتراضات جهانی، چهار نفر از آنان به طناب دار سپرده شدند. نزدیک به نیم میلیون نفر در تشییع جنازه کارگران اعدام شده شرکت کردند. تنها در سال ۱۸۹۳ بود که فرماندار جدید ایالت ایلینویز، این چهار شهید را بی گناه و محاکمه آنان را «ناعادلانه» اعلام کرد.

در سال ۱۸۸۹، در اولین کنگره انترناسیونال دوم، که به مناسبت صدمین سالروز انقلاب فرانسه در پاریس تشکیل شده بود، هیأت نمایندگی آمریکا خواستار تعیین روز اول ماه مه به عنوان یک روز تعطیل رسمی برای کارگران شد. از آن تاریخ به بعد، روز اول ماه مه به عنوان روز همبستگی جهانی کارگران شناخته شد. کنگره انترناسیونال دوم در سال ۱۸۹۱ این روز را به عنوان یک جشن سالانه تعیین کرد.

در بسیاری از کشورها، طبقه کارگر موفق شد تا روز اول ماه مه را به عنوان یک تعطیل رسمی به رسمیت بشناساند. امروز، همه کارگران جهان این روز بزرگ را، شانه به شانه یکدیگر، جشن می گیرند. متأسفانه این روز در جمهوری اسلامی ایران هنوز به عنوان یک تعطیل رسمی شناخته نشده است. وقت آن رسیده است که روز جهانی کارگر در ایران نیز به عنوان یک تعطیل رسمی شناخته شود تا کارگران کشور بتوانند این روز را، همراه با دیگر کارگران سراسر جهان، آزادانه جشن بگیرند.

حق تشکل و دستمزد عادلانه برای کارگران از اصول اولیه حقوق بشر است!

امسال، روز جهانی کارگر را در شرایطی جشن می گیریم که کارگران رنج دیده و زحمتکش ما از ابتدایی ترین حق خود برای ایجاد تشکل های مستقل، یعنی داشتن سندیکاهای مستقل برای دفاع از حقوق خود، و همچنین از دریافت دستمزد منصفانه در قبال کار خود، محروم اند. این در حالی است که اعلامیه جهانی حقوق بشر، این حقوق را برای کارگران تضمین کرده است.

در رابطه با حق تشکل کارگران، در بند «د» از ماده ۲۳ اعلامیه جهانی حقوق بشر چنین آمده است: «هرکس حق دارد برای پشتیبانی از منافع خود، با دیگران تشکل سندیکا بدهد و عضو سندیکا شود.» حق دریافت دستمزد عادلانه نیز در این سند برای کارگران تضمین شده است. در این رابطه، در بند «ج» از ماده ۲۳ اعلامیه جهانی حقوق بشر می خوانیم: «هرکس حق دارد در مقابل کار دستمزدی منصفانه و ارضاء کننده دریافت دارد که برای او و خانواده اش وجه معیشتی فراهم آورد که شایسته حیثیت کمال یافته انسانی باشد.»

نکته مهم این است که به رغم این که هر دوی این حقوق در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران نیز تضمین شده اند، مسوولان کشور تاکنون از اجرای این اصول سر باز زده اند. و نه تنها این، بلکه فعالین کارگری و نمایندگان کارگران را که در جهت ایجاد تشکل های مستقل کارگری و دفاع از حقوق کارگران فعالیت می کنند دستگیر می کنند و مورد ضرب و ستم قرار می دهند.

با این که اصل چهل و سوم از قانون اساسی جمهوری ایران «تأمین نیازهای اساسی: مسکن، خوراک، پوشاک، بهداشت، درمان، آموزش و پرورش و امکانات لازم برای تشکیل خانواده برای همه» را از عمده ترین هدف های نظام اعلام کرده است، اما تا این زمان کارگران از دریافت دستمزد عادلانه در قبال کار خویش محروم بوده اند و خانواده های آنان از هیچ یک از امکانات بر شمرده در بالا برخوردار نیستند.

زمان آن رسیده است که مسوولان کشور تضمین حقوق اولیه کارگران میهن مان را در صدر دستور کار خود قرار دهند. وضعیت کارگران کشور ما با هدف های اولیه انقلاب، که میرحسین موسوی ما را با بازگشت به آن ها فراخوانده است، فرسنگ ها فاصله دارد. به این دلیل لازم می دانیم که بار دیگر بر این خواست مندرج در منشور جنبش سبز، مبنی بر ضرورت «تأمین حقوق مادی کارگران، کشاورزان و کارکنان خدماتی [و] ... ترمیم حداقل دستمزد» آنان در انطباق کامل با سطح هزینه زندگی، و همچنین آزادی همه فعالین دریند کارگری و زندانیان سیاسی، از جمله رهبران دریند جنبش سبز، پافشاری کنیم.

کلمه کارگری را پس از خواندن، کنار نگذارید، دست به دست کنید. هر ایرانی یک رسانه است.